

Hieruit blijkt wel dat de Kwak over meer aanpassingsmogelijkheden beschikt dan wel wordt verondersteld.

Na de succesvolle vestiging te Renkum in 1958 broedt de soort sinds 1963 in de Limburgse Peel, terwijl in 1966 ook een paartje broedde bij Nieuwkoop. Laatstgenoemd broedsel is echter mislukt (Vj. 14: 184). Een en ander wijst wel op pogingen tot uitbreiding van het broedareaal in Nederland. Hopelijk zullen uit deze regelmatige broedgevallen op den duur permanente vestigingen ontstaan.

Utrecht, nov. 1966.

L. M. J. v. d. Bergh.

SUMMARY:

Breeding-case of the Night-Heron

A breeding-case of the Night-Heron is stated near the river Rhine in the Province of Gelderland in 1966. The adults and fledged young ones were seen and also the nest was found afterwards.

EEN BELANGRIJK VELDKENMERK VAN DE DWERGGANS (Anser erythropus).

Toen wij in oktober-november 1966 een bezoek brachten aan de beroemde ganzen-puszta van Hortobágy bij Debrecen, Hongarije, hoopten wij onder meer de in ons land zeldzame Dwerggans (*Anser erythropus*) beter te leren kennen. Hoewel niet overtalrijk, waren deze sierlijke ganzen toch in minstens 180 exemplaren aanwezig en ze waren dagelijks te zien en vooral te horen. De meeste waarnemingen deden wij tijdens of in onmiddellijke aansluiting op de ochtendtrek, als de ganzen rond zonsopgang van de centrale slaappleaats uitzwermden naar hun voedselterreinen in de puszta en de daaromheen liggende akkergebieden. Toen wij de eerste dag van ons verblijf naar Dwerggansen informeerden, attendeerde Dr. A. Rádo, jager-ornitholoog te Hortobágy ons er op, dat we er niet alleen op moesten letten, dat de roep van de Dwerggans hoger is dan die van de Kolgans (*Anser albifrons*), maar ook dat het rythme sneller is. Dit bleek een waardevolle tip, die ons tijdens ons verblijf in de puszta verschillende malen heeft geholpen vliegende Dwerggansen op te merken. Vermoedelijk valt een verschil in rythme eerder op dan een verschil in toonhoogte. Daar wij dit kenmerk in geen van de handboeken vermeld vonden, leek het de moeite waard de Nederlandse ornithologen op het bestaan en de bruikbaarheid ervan te wijzen.

De snellere rythmiek bleek intussen niet alleen op de roep betrekking te hebben. Het gehele gedrag was gekenmerkt door snellere bewegingen. Op 1 november had eerste auteur het geluk een troepje Dwerggansen van betrekkelijk dichtbij te kunnen bekijken. Toen een groepje ganzen laag boven de grond vliegend naderde, liet hij zich zo snel mogelijk op de grond glijden. De vogels streken op ca 130 m afstand neer en bleken toen 21 Dwerggansen te zijn, waarvan negen eerstejaars, verdeeld over drie families van respectievelijk 4, 3 en 2 jongen. Opvallend was dat de vogels tijdens het grazen veel sneller

liepen dan Kolganzen; „dribbelen” zou een beter woord zijn. Ook het klapwieken had een veel hoger tempo. Het ruzie-geluid en de conversatie-geluiden zou men haast snorrend kunnen noemen. De bewegingen bij „botsingen” tussen twee families leken wel een versnelde film van de ruzies die we in Kolganzen-troepen plegen te zien.

SUMMARY:

An important field character of the Lesser White-fronted Goose

During a 6 days stay in the Hortobágy puszta, Hungary October 30th—November 4th 1966 special attention was paid to the rythm of the call of the Lesser White-fronted Goose. The high rythm of the di- or trisyllabic call of flying Lesser Whitefronts proved a still more valuable field character than its hight. This applies also to the conversational- and quarreling note and to the general appearance (gait, wingflap, grazing speed and quarreling movements).

Middelburg
Lisse

, november 1966.

T. Lebreton en J. Philippona.

TWEE SNEEUWGANZEN (Anser caerulescens) VAN DE „BLAUWE” PHASE, AAN DE KNARDIJK, OOSTELIJK FLEVOLAND (**).

Op 11 oktober 1966 bracht ik een werkbezoek aan O. Flevoland, in gezelschap van dr. F. K. Möllring, bioloog bij de Zeiss-fabrieken in Duitsland.

Aan de Knardijk aangekomen zagen wij in een plas ter hoogte van hmpaal 18 zestig Grauwe Ganzen.

Bij het observeren van deze vogels bemerkten wij 2 Sneeuwganzen van de „blauwe” phase. De afstand bedroeg plm. 120 meter, zodat wij met de zon in de rug de ganzen door onze veldkijkers (12 x 60 en 10 x 50) goed konden determineren. Naast een witte kop en een gedeeltelijk witte hals, was de kleur van het lichaam grijsachtig-blauw met een witte afranding, die ook voorkomt bij de Grauwe Ganzen. De poten kregen wij niet te zien, doch de snavels waren vleeskleurig en zwartig aangezet, terwijl de Sneeuwganzen kennelijk kleiner waren dan de aanwezige Grauwe Ganzen.

Gelukkig was dr. Möllring uitgerust met goed filmmateriaal, zodat hij de vogels kon filmen. Vanaf de 8 mm kleurenfilm heeft hij kans gezien zwartwit afdrukken te maken.

Aan de hand van de bijzonderheden van de gedane waarneming en de diverse foto's heeft de Commissie voor de Nederlandse Avifauna deze aanvaard.

Arn. van den Berg.

SUMMARY:

Record of the „Blue” phase of the Snow-Goose

On October 11th, 1966 two specimens of the „blue” phase of the Snow-Goose were seen and filmed near the Knardijk, in the new Polder Oostelijk Flevoland.